

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16CoCsp/9/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1618202364
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Majerský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1618202364.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Majerského a sudcov JUDr. Romana Bolebrucha a JUDr. Ivany Štíftovej, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: I. J., nar. X.X.XXXX, E. B. XXX, o zaplatenie 1.748,95 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky č. k. 32Csp/175/2018-65, zo dňa 17.10.2019, v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 32Csp/175/2018-105, zo dňa 5.12.2019, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím rozsudkom v napadnutom zamietajúcom výroku mení tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi úrok vo výške 17,90 % ročne z istiny 1.748,95 eura od 20.7.2018 do zaplatenia, najneskôr do 17.6.2024, a vo zvyšnej časti ho potvrdzuje.
- II. Žalobcovi priznáva proti žalovanej plný nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.859,55 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.858,52 eura od 20.7.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku; vo zvyšnej časti žalobu zamietol a priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Dopĺňacím rozsudkom č. k. 32Csp/175/2018-105, zo dňa 5.12.2019, uložil súd prvej inštancie žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1,92 eura, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, pričom žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania spojených s vydaním dopĺňacieho rozsudku.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručanou súdu 13.8.2018 domáhal voči žalovanej zaplatenia istiny 1.748,95 eura spolu s nezaplatenými úrokmi v sume 109,57 eura, úrokom z omeškania vo výške 1,03 eura, poplatkami za poistenie vo výške 1,92 eura, úrokom 17,90 % ročne z nezaplatenej istiny od 20.7.2018 do zaplatenia, a spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny, a nezaplatených zmluvných úrokov od 20.7.2018 do zaplatenia; na tom skutkovom základe, že 7.7.2015 uzavrel so žalovanou Úverovú zmluvu č. 225910, na základe ktorej poskytol žalovanej peňažné prostriedky vo výške 2.100 eur. Tvrdil, že žalovaná po vyčerpaní úveru porušila zmluvné povinnosti, a preto ju listom z 19.7.2018 vyzval na predčasné splatenie poskytnutého úveru, pričom ku dňu zosplatenia predstavovala jeho pohľadávka sumu 1.921,47 eura a bola tvorená nezaplatenou istinou vo výške 1.748,95 eura, úrokmi 109,57 eura, úrokmi z omeškania 1,03 eura, poplatkami za poistenie 1,92 eura a poplatkami 60 eur, ktoré si však žalobou neuplatnil. Žalobca si ďalej žalobou uplatnil právo na zaplatenie úrokov z poskytnutej sumy istiny až do jej zaplatenia v zmluvne dohodnutej výške 17,90 % ročne.

3. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozsudku (§ 393 ods. 2 C.s.p.), súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca a žalovaná uzatvorili Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 225910 (ďalej ako „Zmluva“), na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej spotrebiteľský úver vo forme pôžičky v sume 2.100 eur. Zistil, že žalovaná sa zaviazala poskytnutú pôžičku splatiť v 108 mesačných splátkach vo výške 39,20 eura; úroková sadzba bola 17,90 % ročne, RPMN 20,87 %, a priemerná RPMN 16,33 %.

4. Na ozrejenie právnej stránky veci súd prvej inštancie uviedol, že Zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, na ktorú je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka). Objasnil, že zároveň Zmluvu podriadil aj pod právny režim zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy, pričom žalovaná má s poukazom na § 2 písm. a) uvedeného zákona postavenie spotrebiteľa, a žalobca má s poukazom na § 2 písm. b) tohto zákona postavenie veriteľa. Súd prvej inštancie skonštatoval, že Zmluvu podrobil súdnej kontrole v otázke splnenia zákonných podmienok jej uzavretia v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., a žiadne pochybenie nezistil. Dospel k záveru, že Zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.; má písomnú formu a obsahuje i osobitné náležitosti stanovené predmetným zákonom.

5. Súd prvej inštancie vo vzťahu k skutkovému stavu ustálil, že žalobca úver zosplatnil dňa 19.7.2018 po tom, ako bola žalovaná v omeškaní so splátkami úveru a k splateniu dlžného zostatku bola žalobcom vyzvaná v lehote do 21.5.2018. Z textu výzvy zo dňa 16.5.2018 vyvodil, že žalobca žalovanú vyzýval na plnenie povinností a upozornil ju na uplatnenie svojho práva v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Na uvedenom základe mal súd prvej inštancie za to, že žaloba je v časti istiny 1.748,95 eura dôvodná.

5.1. Poznamenal, že nárok žalobcu je dôvodný aj v časti o zaplatenie vyčíslených úrokov vo výške 109,57 eura, pretože mal za preukázané, že žalovaná na úrokoch do dňa zosplatnenia bola uvedenú sumu dlžná, a žalovaná tento nárok žalobcu ani nesporevala; a rovnako tak nesporeným bol aj dlh na poistnom vo výške 1,92 eura.

5.2. Pokiaľ sa jedná o zmluvný úrok 17,90 % ročne, ktorý uplatnil žalobca z nezaplatenej istiny od 20.7.2018 do zaplatenia, súd prvej inštancie zistil, že strany si dojednali zmluvný úrok 17,90 % ako fixný do doby splatnosti úveru. Pripomenul, že žalobca však v zmysle zmluvných dojednaní pristúpil k zosplatneniu celého úveru. Súd prvej inštancie vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru, vyslovil názor, že žalobcovi zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia nepatrí. Dôvodil s poukazom na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012, zo dňa 18.9.2012, v zmysle ktorého Ústavný súd SR odobril názor odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Súd prvej inštancie podčiarkol, že veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania; v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami sporu. Vyslovil názor, že splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca, a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok; stav výhody splátok je obvyklý a teda justifikuje nárok veriteľa na úroky, ako cenu dočasne „obetovaných“ peňazí. Zdôraznil, že iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kedy veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru, t. j. nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Podotkol, že jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru, a s týmto stavom sa spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením dlžnej sumy, pričom naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Uzavrel, že ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje

aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo takúto zmluvnú podmienku robí podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka, absolútne neplatnou.

5.3. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalovaná sa dostala do omeškania s plnením peňažného dlhu, a preto mal za dôvodný aj úrok z omeškania, a to vo výške 5 % ročne z 1.858,52 eura, čo je suma istiny a zmluvných úrokov z úveru, počítané od 20.7.2018 (deň nasledujúci po vyhlásení predčasnej splatnosti) do zaplatenia.

5.4. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok na vyčíslené úroky z omeškania vo výške 1,03 eura, ktoré si žalobca vyčíslil do dňa zosplatenia je dôvodný, pretože žalovaná bola preukázateľne v omeškani s plnením jej peňažného dlhu.

6. Na uvedenom základe súd prvej inštancie za použitia § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 1, ods. 5, ods. 9, § 54 ods. 2, § 517 ods. 2, § 565, § 657, § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., § 1 ods. 2, § 2 písm. a), písm. b), písm. d), § 9 ods. 2 písm. a) až písm. aa), § 11 ods. 1 písm. a) až písm. e) zákona č. 129/2010 Z. z., uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.859,55 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.858,52 eura od 20.7.2018 do zaplatenia, sumu 1,92 eura, a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p., pričom pri určovaní pomeru úspechu a neúspechu strán v konaní vychádzal len z uplatnenej istiny, a keďže táto bola v celom rozsahu žalobcovi priznaná, súd prvej inštancie mu priznal nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanej; o trovách konania súvisiacich s vydaním dopĺňacieho rozsudku rozhodol s poukazom na princíp hospodárnosti a žiadnej strane nepriznal náhradu trov konania.

7. Proti zamietajúcej časti rozsudku podal odvolanie žalobca a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť, žalobe v celom rozsahu vyhovieť a zaviazať žalovanú na úhradu dlžnej sumy do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C.s.p.) bola námietka, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj námietka nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca zastával názor, že má nárok na zaplatenie úroku od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatení úveru. S poukazom na § 497, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka zdôraznil, že dlžník je povinný zaplatiť úroky za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. Dôvodil, že aj v nadväznosti na § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., je spotrebiteľ povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia; a zdôraznil, že ak zákon

č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľovi ukladá povinnosť pri odstúpení zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky až do dňa splatenia istiny, musí mať tomu zodpovedajúce právo na zmluvne dohodnuté úroky po zosplatení aj veriteľ. Vyjadril presvedčenie, že úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka a ani prípadné zosplatenie dlhu, ktoré je skutočnosťou zakladajúcou vznik nových sankčných záväzkov dlžníka. Podčiarkol, že iný výklad by musel byť odôvodnený priamo príslušnými zákonnými ustanoveniami (ktoré však neexistujú) alebo nepriamo - extenzívnym výkladom existujúcich zákonných ustanovení, ktorý však nebol predložený. Žalobca sa domnieval, že výklad prezentovaný súdom prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku znamená, že porušenie zmluvy zo strany dlžníka sankcionuje veriteľa, ktorý prichádza o dohodnutý zmluvný úrok a zvýhodňuje dlžníka vo forme zníženia úroku na úroveň zákonného úroku z omeškania. Dal do pozornosti, že reštriktívne ustanovenie vo vzťahu k nároku veriteľa na zmluvný úrok po zosplatení neobsahuje žiadny právny predpis, pričom ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že návrh zákona z roku 2013, ktorým sa mal meniť a doplniť Občiansky zákonník obsahoval pod č. 5. ustanovenie, ktorým sa navrhovalo doplniť do § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vetu: „Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565.“ Žalobca zároveň zdôraznil, že táto navrhovaná zmena však nebola nikdy legislatívne prijatá a zákon č. 106/2014 Z. z., ani žiadna iná zákonná novelizácia takéto a ani obdobné ustanovenie odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatení dlhu neobsahuje.

8. Žalobca upriamil pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 113/2018, zo dňa 30.7.2019, z ktorého vyplýva právny záver, že veriteľ má nárok na zmluvný (obchodný) úrok z úveru bez ohľadu na zosplatenie dlhu, a to aj popri nároku na úrok z omeškania, pričom tento nárok

trvá až do úplného splatenia poskytnutých finančných prostriedkov dlžníkom. Citujúc z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR publikovaného v Zo súdnej praxe pod č. 55/1996, žalobca uviedol, že úroky vo výške dohodnutej pri poskytnutí úveru patria do splatnosti úveru; ak pre prípad omeškania s vrátením poskytnutých peňažných prostriedkov nebola dohodnutá iná sadzba úrokov, patria aj za dobu po splatnosti úveru úroky v rovnakej výške. Žalobca v tejto súvislosti podporne argumentoval aj odkazom na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/108/2017, zo dňa 29.5.2018, sp. zn. 8Co/138/2017, zo dňa 27.3.2018, sp. zn. 8Co/206/2018, zo dňa 27.11.2018; na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/12/2017, zo dňa 31.1.2017; rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co/23/2017, zo dňa 29.11.2017, sp. zn. 43Co/7/2018, zo dňa 31.5.2018, sp. zn. 43Co/21/2018, zo dňa 27.9.2018, a ďalšie.

9. Pokiaľ sa jedná o uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012, na ktoré odkázal súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku s tým, že má ísť o rozhodnutie v obdobnej právnej veci, t. j. v otázke nároku veriteľa na zmluvný úrok po predčasnom zosplatnení dlhu; žalobca namietal, že Ústavný súd SR nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Dôvodil, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 13/00, sp. zn. I. ÚS 82/04). Žalobca uzavrel, že Ústavný súd SR tak v žiadnom prípade nevyjadril právny názor ohľadne nároku veriteľa, ktorý by akýmkoľvek spôsobom podporoval stanovisko súdu prvej inštancie prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku.

10. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C.s.p.“) preskúmal rozsudok v napadnutej časti, prejednal odvolanie žalobcu podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil 25.5.2021 (§ 219 ods. 3 C.s.p.).

11. Zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie vyplýva, že žalobca a žalovaná uzatvorili Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 225910 na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej spotrebiteľský úver vo forme pôžičky v sume 2.100 eur; žalovaná sa zaviazala poskytnutú pôžičku splatiť v 108 mesačných splátkach vo výške 39,20 eura; úroková sadzba bola 17,90 % ročne, RPMN vo výške 20,87 %, a priemerná RPMN vo výške 16,33 %. Tiež nebolo sporným, že na predmetný právny vzťah spotrebiteľskej úverovej zmluvy sa vzťahujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj zákon č. 129/2010 Z. z.

12. V dôsledku odvolania žalobcu bolo rozhodujúcou otázkou posúdenie, či súd prvej inštancie zaujal správny právny názor vo vzťahu k nároku žalobcu na zaplatenie úroku z úveru vo výške 17,90 % ročne z dlžnej istiny od 20.7.2018 do zaplatenia, ktorý žalobcovi nepriznal s odôvodnením, že v spotrebiteľských vzťahoch je možné priznať úroky len do splatnosti úveru, pretože po splatnosti úveru nastupuje režim sankčných úrokov z omeškania a v prípade požadovania úroku z omeškania spolu s úrokom z úveru by došlo ku kumulácii negatívneho postihu dlžníka ako spotrebiteľa. Konajúci súd pritom uviedol, že ak nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom.

13. Odvolaciemu súdu sú z jeho rozhodovacej činnosti známe rozhodnutia vychádzajúce z názoru, že úroky z úveru patria veriteľovi len za čas do splatnosti dlhu, ale aj rozhodnutia vychádzajúce z názoru, že povinnosť platiť úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov v spotrebiteľských vzťahoch trvá aj po splatnosti pohľadávky až do vrátenia úveru.

14. Podľa Čl. 2 ods. 2 Základných princípov C.s.p. právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

15. Za ustálenú rozhodovaciau prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1.1.1993, ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali.

16. Otázku existencie a výšky nároku na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení úveru riešil Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 16.6.2020, sp. zn. 5 Cdo 42/2020, publikovaným v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 5, ročník 2021, v ktorom vychádzal z toho, že zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka a ani zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obchodný zákonník a ani Občiansky zákonník nemodifikuje trvanie záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. S poukazom na ustanovenia § 497 a § 502 Obchodného zákonníka, ako aj § 9 ods. 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. dospel Najvyšší súd k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi patrí úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

17. Podľa citovaného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ak dlžník disponuje peňažnými prostriedkami a porušil zmluvné povinnosti, nemôže z takého porušenia profitovať, nakoľko zmluvné úroky sú pravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatnenie je inštitút, ktorý slúži na ochranu veriteľa, pričom podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky a patrí mu za ne dohodnutá odmena. Záväzok dlžníka platiť veriteľovi dohodnutú odmenu zostáva nedotknutý a aplikuje sa po dobu, na ktorú bol v zmluve dohodnutý, nakoľko dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Keďže dlžníkovi zostáva záväzok platiť rovnaký úrok ako v čase jeho dojednanja, veriteľovi potom patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.

18. K vyššie uvedenému je potrebné uviesť, že pre spotrebiteľa by bolo nevýhodné, aby platil úroky z neuhradenej istiny až do jej zaplatenia. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, tak, aby dlžník presne vedel koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Dojednanie, ktorým by sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, by spôsobilo značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a porušovalo by ustanovenie § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

19. Vychádzajúc z judikovaného právneho názoru Najvyššieho súdu SR, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí, dospel odvolací súd k záveru, že žalobcovi v pozícii veriteľa treba priznať i zmluvný úrok vo výške 17,90 % ročne z dlžnej istiny 1.748,95 eura od 20.7.2018 do zaplatenia, najneskôr však do 17.6.2024, ako dátumu konečnej splatnosti úveru v zmysle úverovej zmluvy; na uvedenom základe preto odvolací súd podľa § 388 C.s.p. zmenil napadnutý zamietajúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok vo výške 17,90 % ročne z nezaplatennej istiny 1.748,95 eura od 20.7.2018 do zaplatenia, najneskôr do 17.6.2024 a vo zvyšnej časti (t. j. v časti zamietajúceho výroku o zaplatenie úroku 17,90 % ročne z nezaplatennej istiny 1.748,95 eura od 18.6.2024 až do zaplatenia) podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

20. O nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie ako aj odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, ods. 2 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi priznal proti žalovanej plný nárok na náhradu trov konania, nakoľko mal vo veci plný úspech.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).